

актинїдії, обліпихи, жимолості тощо. Це відкриває нові перспективи для диверсифікації асортименту садивного матеріалу та розширення ринків збуту. Спеціалізація виробників на таких культурах, що мають високу додану вартість, створить умови для розвитку локальних брендів та формування унікальних ринкових пропозицій.

Отже, перспективи українського розсадництва охоплюють не лише модернізацію виробничих процесів, а й формування нових стратегій виходу на зовнішні ринки. Поєднання державної підтримки, інвестицій у біотехнології та орієнтації на сучасні потреби споживачів створює підґрунтя для формування довіри інвесторів та споживачів та стійкого розвитку галузі в довгостроковій перспективі.

Кушнірук Т. М.^{1,*}, Ясінецька І. А.², Петрище О. І.³

*Заклад вищої освіти «Подільський державний університет», вул. Шевченка 13,
м. Кам'янець-Подільський, Україна
e-mail: kuschniruk81@gmail.com

РАЦІОНАЛЬНЕ ЗЕМЛЕКОРИСТУВАННЯ В РЕГІОНАЛЬНИХ ГОСПОДАРСЬКИХ СИСТЕМАХ

В умовах ринкової економіки постає завдання максимального задоволення економічних інтересів як землекористувачів, так і держави, з урахуванням перспектив розвитку. Зважаючи на це, в Україні вся діяльність з організації використання й охорони земель навіть в умовах ринкової економіки повинна мати системний характер. Раціональне використання землі має базуватися на врахуванні різних аспектів землекористування та передбачати раціонально організовані в конкретних умовах простір і час для оптимального способу ефективного використання землі, підвищення родючості ґрунтів, збереження екологічної рівноваги в природі.

Раціональне землекористування й охорона земельних ресурсів охоплюють три групи питань: охорона землі від виснаження і підвищення її родючості – економічна група; охорона від забруднення та його попередження – екологічна; підтримання мінімально допустимого рівня добробуту населення, особливо сільської місцевості, – соціально орієнтована група.

Раціональне землекористування в регіональних господарських системах – це системне врахування властивостей і особливостей землі й ландшафту, що базується на врахуванні різних аспектів землекористування певної самостійної економічної системи, орієнтується на підвищення родючості ґрунтів, збереження екологічної рівноваги в природі, забезпечуючи високу ефективність виробничої та іншої діяльності й корисних властивостей землі.

Важливим елементом раціонального землекористування є земельні відносини. Це поняття охоплює широке коло питань як економічного (виробничого), так і правового характеру, в основі яких покладено категорію власності на землю. Тому зрозуміло, що більшість економістів-дослідників тісно пов'язують зміну і розвиток земельних відносин із суспільно-економічною складовою.

Ландшафтне та еколого-економічне районування території, за якого придатні для сільського господарства землі розподіляють на зони, райони, класи, види земель щодо життєво важливих вимог рослин та їх адаптивного потенціалу, має багаторівневий характер застосування під час землекористування. Землепорядкування на базі агроекологічного мікрорайонування вирішує питання узгодження в територіальному аспекті способів використання земель, конструкцій агро-екосистем, підбору сільськогосподарських культур за продукційною й середовище утворювальною здатністю, регулювання інтенсифікаційних процесів. Виділяють однорідні екологічні території й ділянки за сприятливістю до вирощування сільськогосподарських культур. За ступенем стійкості сільськогосподарських типів землекористування встановлюють зони гарантованого виробництва.

Проаналізувавши різні визначення провідних учених-економістів, ми дійшли висновку, що земельні відносини є складовою частиною суспільних відносин, які виникають стосовно власності й управління земельними ресурсами, а також розподілу доходів, одержаних внаслідок їх використання.

Місюк М. В., Коваль Н. В.*

*Заклад вищої освіти «Подільський державний університет», вул. Шевченка, 12,
м. Кам'янець-Подільський, Хмельницька обл., 32302, Україна
e-mail: kovalnv@pdatu.edu.ua

СТАЛИЙ РОЗВИТОК ВІТЧИЗНЯНИХ ПІДПРИЄМСТВ

У сучасному світі концепція сталого розвитку набуває все більшого значення в управлінні підприємством. Вона передбачає створення такої системи управління, яка збалансовано узгоджує економічний, екологічний та соціальні напрями розвитку вітчизняного підприємства.

На даний час, проблема забезпечення сталого розвитку є актуальною вже багато років не лише для окремих підприємств, але й для національної економіки в цілому. Проте, з огляду на багатоаспектність і складність цієї категорії, а також її вагомий вплив на розвиток ринку, низка питань залишається невизначеною та потребує подальшого дослідження.

Сьогодні підприємства України в сучасних воєнних умовах, повинні будувати систему управління підприємством на засадах сталого розвитку, адже саме таке управління сприяє забезпеченню його фінансової